Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 05 Březen 2008 04:00

Neustále se snažím pochopit, proč **Jan Burian** své texty zhudebňuje (lze - li tak nazvat melodramatický přednes bez rytmu a melodie za doprovodu jakýchsi scénických tónů).

Jistá částečná schopnost formulovat některé své názory způsobem, který na první poslech zarazí a tím upoutá pozornost, kterou u sebe Jan Burian kdysi objevil, hypertrofovala u Jana Buriana v nabubřelou sebestřednost univerzálního rádce, poučujícího všechny kolem sebe úplně o všem - viz jeho Ozdravovny s jedině správnými pohledy na svět a kulturu zejména. V mluveném slově, fejetonech, přednáškách či autorských pásmech se to ještě snese - nakonec je svatým právem člověka vyjadřovat jakékoliv své názory jakýmkoliv způsobem a poslouchat to nikdo není nucen. Úspěch, s jakým těmto svérázným názorům naslouchá část publika, fascinována tím, že tyto neomalenosti se někdo nestydí říct nahlas, vedl zřejmě u jejich autora i ke ztrátě umělecké soudnosti. Jedině tak si dovedu vysvětlit, že nepřestává a nepřestává s rozvláčným

zhudebňováním svých názorů a ještě se zříká šance učinit je stravitelnějšími.

Na rozdíl od monotématického dvojalba o ženách, kde nechal písničky zpívat vybrané české zpěvačky a tak nenutil nikoho poslouchat druhé CD těchže songů v autorském podání, na albu ***Muži jsou křehcí***
této možnosti nevyužil (nemáme lepší zpěváky?) a úplně všechno si udělal sám. Zpěvačky dokázaly alespoň trochu zakamuflovat nedostatek hudební inspirace, toto album ukazuje naprostou absenci jakéhokoliv melodického nápadu, umocněného stále stejným kňouráním zpěváka, v plné nahotě - a bohužel takto lze definovat všechny písničky bez rozdílu: neliší se opravdu v ničem. Jediným vzepětím je ve skladbě Průkopník
(Lukáš)
náhlá citace refrénu slavného šansonu ("
hovadadada, hovadadada, hovadadada
"). Hudba, resp. poskládané tóny, absence jakékoliv melodie a zpěv naprosto odradí posluchače od ochoty hledat (a občas nacházet) zajímavé textové obraty, či občasné myšlenky, či originální postřehy ze života mužů. Pokud si vezmete jen booklet a budete si číst v textech (udělejte to před poslechem CD), nebudete moci autorovi upřít určitý originální pohled na svět mužů, ovlivněný pochopitelně tématem "
Muži jsou křehcí
". A tak odhaluje především jejich slabší stránky a nekompenzuje je ničím jiným. Dělá z mužů slabomyslné, podpantoflové blbečky, tiše vnitřně trpící bez naděje východiska a trapné pro sebe i své okolí. Ale je to poezie, je to názor, a tak nemusí být vyvážený. Některé postřehy o nitru mužů jsou skutečně přesné, ale současně působí jako výsměch těm mužům, ne jako snaha o pochopení. A někdy dokonce i jako kouzlo nechtěného: Myslím, že J. Buriana asi v životě

nenapadlo, že by Anekdota
(Václav)
mohla být chápána jako autobiografická. Křehcí a trapní jsou přece jen ti ostatní, autor je pozoruje jako pánbůh (viz
Pánbůh má dovolenou
z jiného alba) z velikého nadhledu. Daleko více, než záměrně formulované postřehy, jsou ale v písních spíš slovní hříčky, které někdy náhodně také vyústí ve formulaci poznatku o křehkosti mužů (
Kluci z naší třídy
) - daleko častěji zůstávají jen samoúčelnými vrstveními podobně znějících slov. Pravda, někdy se aspoň dostaví pocit zvukomalebného kontrastu.

Druhé CD, nazvané ***Drobné dárky***, budou spíše tím, co i z jinak nekritického tvůrčího stolu spadlo, ale přeci jen to bylo autorovi líto úplně vyhodit a tak tím demonstruje, jak i tyto "odřezky" jsou geniální. Částečně využil principu z minulého dvojalba - nechat nazpívat některé věci jiné interprety. Bohužel, tady je kouzlo nechtěného č. 2: Skutečně některé ty věci jsou zajímavější než celé první, "stěžejní" CD dohromady. Přinejmenším se o každé skladbě dá něco napsat, což u skladeb monotónního prvního CD prostě nejde. Hned
Miláček Oskar II.
je svěží hříčka v podání
Yellow Sisters
, které se provedením asi i trošku vysmály autorovi, což ve své zahleděnosti do sebe ani nezpozoroval.
Xavier Baumaxa
v písni
Viktor a Leo
se dokázal mimikricky přiblížit k "mistrovi" v interpretaci šokujícně nechutného textu. S titulní písní si ale neporadil ani jakýsi
Mardi
, ale alespoň jí usadil do nedráždícího bezvýrazna. Dilema s citací Kočka leze dírou... potrápilo jinak kultivovaného
Přemysla Ruta
. Naopak
Petr Váša
a
Jiří Konvrzek
zcela vyhověli vkusu autora a přednes pojali podobně odpudivě. Jiří Konvrzek by mohl ale alespoň přestat tak okatě napodobovat J. Schmitzera. Nejenže samotný tento styl projevu není vkusný, ale vkusné není ani to kopírování.
Lenka Dusilová
přistoupila ke svému "štěku" s jediným typem své noblesy naučené od Čechomoru a předstírající velké éterično ve zpěvu i poselství písně
V.I.P.
Její umělecká bezradnost je tady hodně patrná, víc, než když má za sebou podporu kapely. Až

si říkám, že jí to JB udělal schválně. Nahá v trní. Předposlední na druhém CD je píseň využívající mé křestní jméno, a tak si říkám, že když JB vidí Miloše takhle, tak by mohl snést tento článek s podobným nehnutím brvy, s jakým nám naservíroval své dvě placky. Závěr je pak repríza
Miláčka Oskara
z úvodu - a pustit se do interpretačního souboje s Yellow Sisters je opravdu jen posledním kamínkem do mozaiky tvrzení o ztrátě umělecké soudnosti. A taky prototypem důvodu mého tvrzení o "slabomyslných podpantoflácích" jak všechny muže (mimo sebe, samo) vidí J. Burian.

Tak blbé, že se to už ani nebude líbit, parafrázuji nakonec J. Wericha a dávám jeden bod.